

Zamyšlení nad současným koronavirovým stavem světa

Bude to dobrý...

Vyjdeme z toho s delšími vlasy a pár jich možná bude i bílých.

S rukama i domácnostmi svítícími čistotou.

Se strachem i touhou vyjít ven.

Se strachem i touhou s někým se setkat.

Vyjdeme z toho s prázdnými kapsami a plnými spížemi.

Budeme zase umět péct chleba a neplýtvat jídlem.

Budeme si pamatovat, že lékař a zdravotní sestra si zaslouží

větší potlesk než fotbalista a že dobrého učitele displej nenahradí.

A že šít roušky je někdy víc nežli šaty podle nejnovější módy.

Že technologie je důležitá, dokonce životně, použije-li se dobře,

ale nebezpečná, když se myslí jen na vlastní užitek.

A že ne vždy je třeba nasednout do auta a prchat kdovíkam.

Vyjdeme z toho víc osamocení, ale s větší touhou být spolu.

A pochopíme, že život je krásný - když jsi naživu.

Že jsme kapky v jednom moři.

A že některé situace zvládneme jen společně.

Že dobro či zlo přichází často odkud ho čekáš nejméně.

A při pohledu do zrcadla si řekneme, že mít bílé vlasy není tak špatné.

A že být s rodinou je vlastně fajn.

Naučíme se vnímat dech svůj i ostatních,

i malá zakašlání, a dívat se navzájem do očí,

abychom ochránili své milované.

A respektovat druhé a základní pravidla soužití.

Snad to tak bude.

A možná ne.

Ale chci doufat, že všechno je možné

a že lze být lepší...

autor neznámý (z emailové pošty 4. 4. 2020)